

Arrest

nr. 307 934 van 6 juni 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TOK
Wondelgemstraat 75
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 24 mei 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. TOK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Turkse nationaliteit.

Op 23 mei 2024 komt verzoekster aan op de luchthaven van Zaventem. Er wordt haar op 24 mei 2024 een beslissing tot terugdrijving betekend omdat zij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar terugdrijving. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 39/79, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het fair play beginsel en van het rechterlijk gewijsde.

Verzoekster stelt dat zij in bezit is van een F-kaart en dat zij ingeschreven staat op het adres van haar zoon. Verzoekster is van oordeel dat de toegang tot het grondgebied haar niet kon worden ontzegd nu zij in het bezit is van een F-kaart die nog geldig is en zij nog steeds ingeschreven staat in het rijksregister. Zij stipt aan dat een bijlage 11 geen F-kaart kan intrekken. De intrekking kan volgens haar slechts met een bijlage 21 waar dan een schorsend beroep tegenover staat. Voorts meent zij dat de motivering niet volstaat daar nergens melding wordt gemaakt van de samenwoning met haar zoon.

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekster op 24 mei 2024 gehoord werd door de grenspolitie. Meer specifiek noteert de grenspolitie wat betreft de verklaringen van verzoekster als volgt in het grensverlag:

“De Heer T., S. (15.04.1956) komt samen met zijn echtgenote T. F. (03.05.1958) toe op de luchthaven Brussel-Nationaal. Ze zijn samen vertrokken uit Turkije op 11.05.2019 en kwamen terug in Turkije toe op 21.06.2019. Ze zijn beiden in het bezit van een F-kaart geldig van 04.06.2019 tot en met 04.06.2024. Zij keren enkel terug naar ons land met het oog op het bekomen van een nieuwe F-kaart. In een telefonisch gesprek met hun zoon zijnde de genaamde T. F. (09.11.1979) deelt deze dit ook aan opsteller mede.”

Op basis hiervan komt de grenspolitie tot volgende conclusie:

“De Heer T., S. (15.04.1956) komt samen met zijn echtgenote T., F. (03.05.1958) toe op de luchthaven Brussel-Nationaal te Zaventem.

De Heer T., S. is houder en drager van volgende documenten :

** een Turks paspoort met nummer U[...], geldig van 28.05.2014 tot en met 28.05.2024*

** een F-kaart met nummer B[...], geldig van 04.06.2019 tot en met 04.06.2024*

Mevrouw T., F. is in het bezit van volgende documenten :

** een Turks paspoort met nummer U[...], geldig van 28.05.2014 tot en met 28.05.2024*

** een F-kaart met nummer B[...], geldig van 04.06.2019 tot en met 04.06.2024*

Beiden staan, na consultatie van het Rijksregister, ingeschreven te 9000 GENT, Krijgsgasthuisstraat, 38 en dit sinds 14.02.2008. Op betreffend adres is tevens hun meerderjarige zoon T., F. ([...]) gedomicilieerd.

Ze zijn in het bezit van een credit card en 280 Turkse lire.

Bij nazicht van de in- en uitreisstempels in hun paspoorten stellen wij het volgende vast :

1. ze zijn samen vertrokken uit Turkije op 11.05.2019 en kwamen terug in Turkije toe op 21.06.2019.

Ze zijn beiden in het bezit van een F-kaart geldig van 04.06.2019 tot en met 04.06.2024. Deze periode valt quasi volledig samen met hun afwezigheid in het Rijk.

Zij keren enkel terug naar ons land met het oog op het bekomen van een nieuwe F-kaart.

Heden 23.05.2024 te 18.36 uur heeft opsteller een telefonisch gesprek met hun zoon zijnde de genaamde T., F. ([...]).

Gevraagd naar de reden van de afwezigheid van zijn ouders (deze zijn enkel de Turkse taal machtig) zegt hij dat ze beiden medische problemen hebben gehad en daardoor zolang in Turkije hebben verbleven. Hij geeft ook mede dat ze inderdaad terugkeren voor het bekomen van nieuwe F-kaarten.

In bijlage voegen wij de nodige documenten (paspoort met in- en uitreisstempels) alsmede de F-kaart toe.”

Verzoekster blijkt bij aankomst op de luchthaven van Zaventem in bezit te zijn van een geldige verblijfskaart, meer bepaald een F-kaart geldig van 4 juni 2019 tot 4 juni 2024. Verzoeksters F-kaart betreft de verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie, in casu van een Belgische onderdaan. Die kaart heeft een declaratoire en geen constitutieve werking: zij vormt de vaststelling van een erkend verblijfsrecht op grond van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. De drager van een dergelijke kaart dient echter wanneer hij land verlaat, rekening te houden met de terugkeerregels zoals neergelegd in artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit).

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing steunt de verwerende partij zich op de bepalingen inzake het recht op terugkeer.

Conform artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet heeft *“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, (...) gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.”*

Wat betreft de vreemdeling die langer dan een jaar afwezig is geweest, stelt artikel 19, § 2 van de Vreemdelingenwet:

“§ 2 De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”

Artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het Vreemdelingenbesluit) luidt:

“Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.”

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit luidt:

“§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

– bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

– zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4

De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij

zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Het is niet betwist dat verzoekster langer dan een jaar afwezig is uit het Rijk. Er blijkt immers dat zij sinds 21 juni 2019 in Turkije verbleef en pas teruggekomen is op 24 mei 2024. Zij is aldus meer dan vier jaar afwezig geweest. Evenmin is betwist dat verzoekster voor haar vertrek het gemeentebestuur overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §§ 2, 3 en 4 van het Vreemdelingebevel niet op de hoogte heeft gebracht van haar voornemen het land te verlaten en er terug te keren. Artikel 39, § 3, van het Vreemdelingenbevel stelt duidelijk dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die gedurende meer dan een jaar afwezig is geweest uit het Rijk, een recht op terugkeer naar het Rijk kan uitoefenen onder twee voorwaarden, met name hij is in het bezit van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is (a) en de vreemdeling heeft vóór zijn vertrek bewezen dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en heeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren (b). Vermits verzoekster wel voldoet aan voorwaarde (a), maar niet aan voorwaarde (b), kan verzoekster geen recht op terugkeer meer uitoefenen, ook al was zijn verblijfsvergunning nog geldig tot 4 juni 2024.

Indien een vreemdeling zoals verzoekster geen recht op terugkeer meer kan uitoefenen, kan verzoekster het Rijk slechts binnenkomen met een paspoort voorzien van een (terugkeer)visum. Vermits zij niet over een dergelijk visum beschikt, is de bestreden beslissing terecht getroffen op grond van artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet dat het volgende stelt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in één van de volgende gevallen bevindt: [...]

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Verzoekster kan dus niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert waarom haar F-kaart werd ingetrokken of deze beslissing (tot beëindiging van het verblijf) voegt bij de bestreden beslissing. De bestreden beslissing doet niet meer dan vaststellen dat verzoekster niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden.

Waar verzoekster er nog op wijst dat er geen motivering terug te vinden is aangaande een gezinsleven, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel hieronder.

Uit het voorgaande blijkt dat prima facie geen schending van de materiële of formele motiveringsplicht kan weerhouden worden en dat er evenmin op het eerste gezicht sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van het beginsel van de fair play. Evenmin kan verzoekster op het eerste gezicht worden gevolgd waar zij de schending aanvoert van 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Ook wat betreft de schending van het rechterlijk gewijsde kan verzoekster prima facie niet worden gevolgd.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM van artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing haar gezins- en familielevens niet voldoende heeft onderzocht. Er wordt niet over gemotiveerd en er is geen belangenafweging gebeurd. Zij stelt samen te wonen met haar Belgische zoon. Tevens meent verzoekster dat het hoorrecht werd geschonden. Hij stelt 70 jaar oud te zijn en de taal niet machtig te zijn. Hij werd aldus niet gehoord. Verzoeker wijst ook nog op zijn sociaal leven.

Verzoeksters verwachting om een uitgebreide afweging in de bestreden beslissing terug te vinden in het licht van artikel 8 van het EVRM veronderstelt in de eerste plaats dat zij aantoonde dat er sprake is van een beschermenswaardig privé-en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster beweert wel maar toont niet concreet aan dat hij een effectief gezinsleven leidt met haar Belgische zoon. Verzoekster is zoals gezegd meer dan vier jaar afwezig geweest uit het Rijk en zij toont op geen enkel concrete wijze aan dat zij met haar zoon nog een gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien blijkt de zoon van verzoekster meerderjarig te zijn. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu worden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond.

Verzoekster maakt prima facie geen beschermenswaardig gezinsleven met haar meerderjarige zoon in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Verzoekster beroept zich verder op een beschermenswaardig privéleven doch blijft hier wederom in gebreke om concreet aan te tonen dat hiervan nog sprake zou zijn na een afwezigheid van meer dan vier jaar uit het Rijk en ook het administratief dossier bevat geen indicaties in dit verband.

Vermits geen gezins-en privéleven wordt aangetoond, kan prima facie geen schending van artikel 8 van het EVRM worden weerhouden. Aangezien er geen gezins- en familieleven aannemelijk wordt gemaakt kan verzoekster evenmin verwachten dat hierover wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster stelt niet te zijn gehoord, blijkt uit het verslag van de grenspolitie dat verzoekster inderdaad de Nederlandse taal niet machtig is, maar dat zij er wel in geslaagd is het telefoonnummer van haar zoon door te geven. De zoon van verzoekster werd gecontacteerd en deze heeft verklaringen afgelegd namens zijn ouders. Aldus blijkt op het eerste gezicht dat voldaan werd aan het hoorrecht.

Wat betreft de overige schendingen die verzoekster aanvoert zet zij niet uiteen waaruit deze schendingen bestaan, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.1. De vaststelling dat geen ernstig middel werd ontwikkeld, volstaat voor de afwijzing van de ingediende vordering.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. CLAESEN

J. CAMU